

Oktoberlaan

Colofon

ISBN: 978 94 6365 661 0

1e druk 2024

© 2024, Sandra Konst

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Illustratie omslag: Anouk Heitink, another view

Auteursfoto: Monique van Belleghem

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Oktoberlaan

Sandra Konst

31 oktober

Bo's adem haperde terwijl ze voorzichtig een stap in de tuin zette. Haar oren gespist, zich zeer bewust van elk verdacht geluid. Het vocht van het natte gras drong door een klein gaatje haar gymp binnen en maakte haar sok nat. Flarden mist waaiden langs haar hoofd en ze werd verrast door de opkomende kille wind. Haar vingers omklemden haar telefoon zo stevig dat ze zere knokkels kreeg. In haar andere hand hield ze haar sleutel vast. Een rilling trok over haar ruggengraat terwijl ze het gevoel kreeg dat haar hersenen blokkeerden: helder nadenken ging niet meer.

Het lukte haar een tweede stap te zetten. En een derde. Ze twijfelde of ze de deur achter zich op slot zou doen zodat er niemand binnen kon komen als ze verder liep, maar dan was het moeilijker om snel weer naar binnen te gaan als ze een paniekaanval zou krijgen. Wat was wijsheid? Ze kon amper nadenken en liep een paar stappen door.

Na nog een stap kon ze haar achterdeur niet meer zien. De mistvlagen werden dikker en ze hoorde plots een luide gil vanuit het bos. Van schrik stokte haar adem en haar hart sloeg op hol. Haar oksels werden nat en ze voelde hoe haar keel zich vernauwde. Ze kreeg het benauwd, kreeg bijna geen adem meer. Doorzetten, Bo, sprak ze zichzelf in gedachten toe.

Piepend haalde ze adem, het leek alsof iemand an-

ders dit geluid maakte. Even stilstaan, dacht ze. Rustig worden. Rustig blijven. Er is niets aan de hand. Het is niet jouw schuld. Het is alleen maar 31 oktober.

1 september, negen weken eerder

De afgelopen week had Bo ontzettend genoten van de laatste restjes zomerzon die haar grote tuin in een stralend gouden gloed zette. De zonnebloemen bloeiden nog volop, de wingerd aan de muur van haar winkeltje werd dieprood en de dahlia's hadden nog knoppen. Eind augustus nam de kracht van de zonnestralen al wat af, de lucht was gevuld met de dreiging van een onweersbui die de klamme, hete zomerlucht zou verdrijven en plaats wilde maken voor een nieuw seizoen. Bo genoot altijd van de septembermaand. De grootste drukte in haar winkel was voorbij, de meeste toeristen kwamen in de zomervakantie. Het was nog warm genoeg om in je T-shirt aan het werk te zijn, maar niet zo warm dat het zweet over je rug gutste bij elke stap die je zette.

Er waren nog volop bloemen om te plukken in haar zelfpluktuin, de kruiden in de kruidentuin geurden nog heerlijk en hadden nog genoeg kracht om gebruikt te worden voor haar verse theemelanges in de winkel. Maar de pompoenen, die groeiden op haar kleine pompoenveld, stalen in september de show. Grote, oranje pompoenen lagen her en der over het veld verspreid, verstopt onder de groene bladeren, die met de dag meer uitdroogden onder de steeds milder wordende herfstzon. In haar kleine kas aan het eind van het pompoenveld hingen grote fleskalebassen, die ze elk

jaar na de pluk droogde om ze te kunnen gebruiken voor de creatieve workshops die ze gaf. Achter de kas lag een slootje als natuurlijke omheining van haar tuin, daarachter lag het bos. Bo woonde aan de rand van het Brabantse dorp, rustig en afgelegen, maar op fietsafstand van de dorpskern.

Ze organiseerde verschillende keren per jaar workshops voor groepen, die altijd goed bezocht werden. Met kerst maakten ze kerstkransen van verschillende droogbloemen en dennengroen, in het voorjaar maakten ze vogelhuisjes van gedroogde kalebassen. Tussendoor maakte ze lampen van kalebassen of gaf ze een workshop over kruiden. In de zomer had ze geen tijd voor workshops, haar winkeltje werd dan goed bezocht door toeristen die verse theemelanges of een bos bloemen wilden kopen. Haar zelfplukconcept in de tuin was een groot succes. Zodra de septembermaand aanbrak en de bloemen minder uitbundig bloeiden, maakte Bo zich altijd op voor de pompoenplukdagen, die steevast bezocht werden door mensen die van heinde en verre kwamen voor verse pompoenen. In haar winkel veranderde het assortiment langzaam van verse, bontgekleurde bloemen naar pompoenen in allerlei soorten en maten. In oktober sloot ze het seizoen af met een workshop Halloweenpompoenen uithollen, waar veel gezinnen met kinderen op afkwamen. Na deze workshop sloot ze zich voor een paar weken op, om bij te komen van de drukte.

Nou ja, niet alleen om bij te komen, als Bo heel eerlijk was. Na de laatste Halloweenworkshop van dat jaar vond Bo het prettig om alleen te zijn. Alleen met haar gedachten en haar herinneringen aan haar moeder. September was een geweldige maand, maar oktober, daar had ze echt een hekel aan. Want aan het eind van die maand, nu elf jaar geleden, overleed haar moeder ontzettend onverwachts. Bo woonde alleen met haar moeder in dit huis, ze was destijds zeventien en had volop plannen om na haar opleiding te vertrekken naar de stad, zoals velen van haar leeftijd deden. Maar toen, heel plots, op een donkere en regenachtige oktoberavond, keerde het lot, dat hun tot die dag goed gezind was geweest. Sinds die avond was haar hele leven veranderd. Voorgoed.

Bo huiverde bij de gedachte. Om de nare herinneringen van zich af te schudden, pakte ze haar telefoon en appte haar vriendin Lotta, om vanavond af te spreken in hun stamcafé aan het dorpsplein. Lotta was, net als Brigitte en Layla, sinds de basisschool haar vriendin. Alle lief en leed hadden ze met elkaar gedeeld. Haar vriendinnen wisten heel goed dat ze Bo met rust moesten laten aan het einde van oktober, maar ze wisten ook feilloos wanneer het moment daar was dat ze zich moest herpakken en ze haar mee terug moesten nemen naar de echte wereld.

Lotta, Brigitte en Layla hadden alle drie gestudeerd in de middelgrote stad zo'n klein uurtje van het dorp, zo-

als ook haar plan was geweest. Maar Bo wilde en kon het niet meer na haar moeders dood. Omdat haar vader was gestorven toen ze een baby was, was ze het gewend alleen te zijn met haar moeder. Ze waren samen een goed team. Haar verliezen, was de allergrootste nachtmerrie die haar kon overkomen. In plaats van studeren en op kamers wonen in de stad, pakte Bo moedig alle gebroken stukjes van haar hart op, annuleerde haar studie en bleef vanaf dat moment in het huisje wonen, dat ze van haar moeder had geërfd. Geen haar op haar hoofd die eraan dacht dit huis te verkopen, zoals haar vriendinnen weleens voorzichtig geopperd hadden. In dit huis was ze geboren en getogen, in dit huis kleefden alle familieherinneringen. Ze had zich voorgenomen om hier te blijven en dit huis geen nacht te verlaten. Moedig had ze het huis opgeruimd en opgeknapt. Van het schuurtje had ze een piepklein winkeltje gemaakt dat ze liefdevol tot 'Maya's bloemen en pompoenen' had gedoopt, als eerbetoon aan haar moeder. Ze had een kleine kas gekocht waarin ze pompoenen en bloemen kon voorzaaien, om daarna de kalebassen langs de lange stalen klimconstructies te laten klimmen.

Tot haar verbazing kon ze een goed inkomen vergaren van het winkeltje en de workshops – dat gaf haar de kracht om op deze koers verder te gaan. Even, heel even, had ze getwijfeld of dit het leven was dat ze wilde. Dat was nu vier jaar geleden, toen haar vriend Marcus

haar voor een soort ultimatum had gesteld. Hij had een geweldige baan aangeboden gekregen in Amsterdam, maar het was te ver om dagelijks op en neer te reizen. Marcus zag dit als een kans om veel geld te verdienen en carrière te maken, zodat ze een goede basis hadden om later een gezin te stichten. Stabiliteit, zekerheid, kansen. Dat was wat Marcus haar wilde geven. Ze konden dit huis verkopen, verhuren als vakantiewoning desnoods, hij dacht echt wel mee. Maar de gedachte dat hier andere mensen rond zouden lopen, zouden wonen, had haar vanbinnen verteerd. Dit was heilige grond voor haar, het voor zichzelf houden was een eerbetoon aan haar moeder.

Wat had ze van Marcus gehouden. Hij was haar grote steun en toeverlaat, verpakt in een prachtige verschijning. Marcus had een flinke bos donkere krullen en lichtblauwe ogen met minuscuul kleine spikkeltjes erin. Die lichtten altijd vrolijk op als hij lachte, hoewel hij vaak een serieuze indruk maakte. Marcus had volle lippen en een scherpe kaaklijn, hij was groot en sterk, en iedereen keek hem altijd vol bewondering na als hij langsliep. Marcus rook als een dennenbos na een fikse regenbui. Fris en aards. Te mooi om waar te zijn, vond Bo. Naast hem voelde ze zich een doodnormaal meisje. Aan haar was niets bijzonders te zien. Ze viel altijd in het niet naast hem, vond ze. Ze vond zichzelf wat te dik en te zwaar, maar Marcus vond van niet. Ze droeg

het liefst een oude spijkerbroek en een vaal T-shirt, iets waar ze makkelijk in kon bewegen tijdens het werken in de tuin. Haar vlasblonde haren droeg ze het liefst in een rommelige knot op haar hoofd of in een staart, zodat het niet in de weg hing. Bo had overal sproeten; haar neus en armen zaten er vol mee, en ze had er een hekel aan. Marcus had haar altijd de mooiste op aarde gevonden. Ze dacht dat ze samen oud zouden worden. Tot die avond dat hij haar vertelde dat hij de baan had aangenomen en hij een mooie koopwoning op het oog had. Zijn toekomstige werkgever vond het ook belangrijk dat hij dat huis kreeg, en had connecties met de makelaar. Dit was een buitenkans, die ze met beide handen moesten aanpakken. Even had Bo getwijfeld, maar in haar hart voelde ze duidelijk een nee. Ze moest hier blijven, dit was haar plek, ze kon haar moeder niet in de steek laten.

Bo kon zich die laatste avond samen nog goed herinneren. Van ruzie was geen sprake. Dit was een volwassen besluit, door beiden genomen, twee zielen die allebei een andere weg zouden gaan volgen. Ze hadden nog een glas wijn gedronken, onwennig, beiden bang voor de nacht die de laatste uren samen zou betekenen. Ze hadden herinneringen opgehaald, nog gevreeën samen, voor de laatste keer. Marcus had Bo nog in zijn armen genomen en haar tranen weggeveegd. ‘Weet je zeker dat je hier wilt blijven?’ had hij nog gefluisterd.

‘Denk je dat je moeder dit zo zou willen voor je? Ga toch mee, alsjeblieft ...’

Toen Marcus de dag erna zijn spullen had ingepakt en haar een van zijn liefdevolle kussen op haar voorhoofd had gegeven, voor de allerlaatste keer, was hij vertrokken. Het voelde alsof ze voor de tweede keer in de steek werd gelaten. Alleen werd gelaten. Nadat uren later haar zoute tranen opgedroogd waren, had ze een boom geplant naast die van haar moeder. In liefdevolle herinnering aan haar lief, die een andere koers ging varen dan de hare. Haar droom om ooit een eigen gezin te vormen met hem, hier in haar huisje en tuin aan de Oktoberlaan, versplinterde in duizend stukken. Het gevoel dat ze hier moest blijven, was sterker dan welk verdriet ook. Maar o, wat miste ze hem. Nog steeds, als ze heel eerlijk was. Maar Bo was een sterke vrouw, die niet bij de pakken neer ging zitten. Ze was flink aan de slag gegaan. Ze maakte haar eigen seizoensgebonden kruidenmelanges voor thee, begon een moestuintje en genoot van haar eigen paradijsje op aarde.

8 september

‘Zo, hèhè, eindelijk is het vrijdag. Ik dacht dat de week nooit voorbij zou gaan!’ Lotta hief haar glas met witte wijn en haar armbanden rinkelden gezellig mee. ‘Proost, girls! Proost!’

Er werd geklonken en gedronken van de koele pinot grigio op het terras van café De Boemel. Het gebeurde niet vaak meer dat de vier vriendinnen samen waren sinds Brigitte en Layla uit het dorp waren verhuisd. Brigitte had een eigen psychologiepraktijk in de stad, en Layla werkte als verpleegkundige in het ziekenhuis in dezelfde stad. Bovendien had Layla nu een eigen gezin, haar peuter Milo was een superschattig en ondernemend mannetje. Alleen Lotta was na haar studententijd weer teruggegaan naar het dorp. Ze had de kunstacademie gedaan, daarna de fotografievakschool, en na enkele jaren flierefluiten, had ze in haar geboortedorp een flink appartement gekocht en was ze gaan werken als fotograaf.

‘Ik kan geen bruidspaar meer zien, echt niet. Dit is de eerste vrije vrijdag sinds weken. Het ergste is nog dat je urenlang mee moet banjeren met hen, die vreselijk lange trouwdag door. En maar blijven lachen, ik heb er serieus kramp van in mijn kaken.’ Lotta nam een flinke slok en zette haar glas met een klap op de tafel. ‘Belof me dat jullie mij niet vragen als fotograaf als je ooit gaat trouwen. Ik ga het niet doen.’

Layla knipoogde naar Bo. Bo wist dat Layla na jarenlang samenwonen de grote wens had om te trouwen met haar vriend Tim. Met de kleine Milan als bruidsjonker, een groot feest met muziek en veel lekker eten.

‘Ik zou het niet eens durven vragen,’ lachte Layla.

Brigitte keek peinzend naar Lotta. ‘Als je er zo’n hekel aan hebt, waarom doe je het dan?’ vroeg ze gevat.

Bo glimlachte. Ze waren uiteenlopende types. Brigitte was down-to-earth, met een indrukwekkend cv en dito carrière. Layla was de romanticus en de zorgende moeder, en Lotta de uitbundige, cynische losbol. Bo kon het antwoord van haar vriendin al raden.

Lotta haalde haar hand door haar blonde krullenbos en lachte breed. ‘Omdat het veel verdient. Bruiloften vind ik echt het meest verschrikkelijk om als fotograaf te doen. Het is altijd hetzelfde. Zenuwachtige bruiden, tranen, rijst gooien, duiven, diner, poseren in een kleurrijk straatje, blablabla en in de avond is iedereen dronken. Behalve ik.’ Ze stak haar tong uit en deed alsof ze overgaf.

‘Ik hoop dat je dan wel wat minder opvallend gekleed gaat.’ Layla wees naar Lotta’s decolleté, haar borsten hingen zowat uit haar felgekleurde zomerjurk.

Lotta lachte. ‘Niet zo preuts doen, Layla. Natuurlijk doe ik dan wat anders aan. Ik heb een lichtgroen broekpak voor dit soort gelegenheden. Gekleed, maar toch sexy.’ Ze knipoogde erbij.

‘Het lijkt mij wel tof als je werkweek elke keer weer

anders is,' zuchtte Brigitte. 'Bij mij zijn alle dagen hetzelfde.'

'Ja duh, dat is logisch als je ervoor kiest om psycholoog te worden,' zei Lotta, 'dan kies je ervoor dat er elke dag weer mensen bij je komen klagen over hun angsten en verliezen.'

Het gesprek stopte plotseling. Layla gaf onder tafel een kleine schop tegen Lotta's been, en Brigitte seinde subtiel met haar ogen richting Bo. Bo was dit soort ongemak ondertussen wel gewend. Zodra het gesprek over verlies en angst ging, stopte het vaak abrupt, bang als ze waren om Bo te kwetsen.

Layla was de eerste die na een paar ogenblikken de ongemakkelijke stilte probeerde te doorbreken. 'Bo, hoe gaat het nu met je winkel? Zeker druk bezig met het voorbereiden van de pompoenplukdagen?'

Bo voelde zich, net zoals bij Marcus, weer een kleurloos meisje naast haar vriendinnen. Zij was geen fotograaf, verpleegkundige of psycholoog. Zij had geen drukke werkweek of bijzondere verhalen over haar werk. Eigenlijk wist ze niet of ze dat miste of niet. Haar dagen waren vooral gevuld met hetzelfde: de planten verzorgen, klanten helpen die in de winkel kwamen, workshops voorbereiden of workshops geven. Ze genoot van het buitenleven en het wisselen van de seizoenen. 's Avonds zat ze vaak thuis, in haar favoriete stoel voor de tv, waar ze in pyjama Netflix keek en wijn dronk, moe maar voldaan. Was dat erg? Om elke

dag hetzelfde te doen? En daar tevreden mee te zijn? In haar eentje kon ze er goed mee omgaan, maar in gezelschap, zoals nu, voelde ze zich vaak een slachtoffer van wat haar was overkomen. Een loser die niet verder kwam. Terwijl ze toch best tevreden was over haar leven.

‘Klopt, volgende week ga ik persberichten versturen voor de lokale krant en affiches maken voor de pompoenplukdagen en de workshop Halloweenpompoenen uithollen,’ zei Bo zo opgewekt mogelijk, maar de stilte die daarna weer viel, verried dat haar vriendinnen wisten wat er daarna zou komen. Weken van verdriet en opsluiting. Herinneringen die bovenkwamen.

Haar vriendinnen wisten niet goed wat ze moesten doen, ze hadden er onderling discussies over, en ondanks dat Brigitte psycholoog was, hadden ze geen flauw idee hoe ze Bo het beste konden ondersteunen in dit proces, dat zich elk jaar weer herhaalde. Ze hoopten dat Bo in therapie zou gaan, zou gaan praten met iemand, maar toen haar vriendinnen dit een keer ter sprake brachten, had ze erg fel gereageerd. Bo was een einzelgänger, iemand die goed gedijde in de eigen omgeving. De vriendinnen waren daarna nooit meer over therapie begonnen, ze wilden haar ruimte geven. Tenslotte was ze een volwassen, grote meid die zelf het beste wist wat goed voor haar was. Ze deed het ook goed, zo in haar eentje. Bo leek gelukkig en tevreden. Ze waren erg trots op haar. Dat die ene maand per jaar

ongemakkelijk en soms pijnlijk was, namen ze op de koop toe. In de loop der jaren was dat erin gesleten.

Lotta, Layla en Brigitte hadden een ongeschreven regel: begin november nam één van de vriendinnen het initiatief om een appje te sturen en weer af te spreken, waarna ze zoals vanouds begonnen met leuke dingen doen. Dan was de nare oktobermaand weer voorbij.

De stilte werd dit keer door Lotta verbroken. ‘Over Halloween gesproken, hebben jullie al gezien wie de nieuwe eigenaar is van café De Bokkenrijder?’

‘Een vampier misschien?’ merkte Brigitte droog op.

Lotta keek verbaasd op.

‘Omdat het met Halloween te maken zou hebben?’ verduidelijkte Brigitte zich.

Layla lachte uitbundig om haar opmerking.

‘Ja, grappig hoor,’ sneerde Lotta, ‘maar vorige maand is Jesper erin getrokken, een nieuwkomer uit de stad. Geloof me: dat is een heel lekker hapje!’

‘Wat heeft dat met Halloween te maken?’ vroeg Brigitte.

Lotta zette haar zonnebril op haar hoofd en schoof wat naar voren. ‘Jesper heeft me benaderd. Omdat hij De Bokkenrijder heeft overgenomen en nog wat wil cashen voordat het winter wordt, wil hij een groot herfstfeest organiseren. Zoiets als wat ze in Amerika doen, weet je wel? Zo’n herfstfair. Hij wil hier allerlei activiteiten organiseren op het plein, met lekker veel drank natuurlijk, en hij vroeg of ik foto’s wil maken.

Als klap op de vuurpijl wil hij een Halloweenfeest organiseren.'

Drie paar ogen trokken richting café De Bokkenrijder aan de overkant van het plein, om een glimp op te vangen van het zogenaamde lekkere hapje. Maar behalve een half peloton wielrenners op het terras, een gezin met twee luidruchtige kinderen en een serveerster van een jaar of zestien, was er geen lekker hapje te zien.

'En, ga je dat doen?' vroeg Brigitte.

Lotta knikte geheimzinnig. 'Daar kan ik natuurlijk geen nee tegen zeggen. Sowieso is het gelukkig weer iets anders dan een bruiloft. En geloof me, als je Jesper zou zien, dan zouden jullie ook geen nee zeggen.'

Bo werd nu wel heel nieuwsgierig.

'Ik denk dat hij jou ook gaat benaderen, Bo,' vervolgde Lotta. 'Volgens mij wilde hij jou vragen je tuin ter beschikking te stellen voor Halloween.'

Voor de derde keer die avond verstomde het gesprek abrupt. Bo voelde een steek in haar buik en nam een flinke teug wijn.

Layla streek liefdevol over Bo's been. 'Wie weet heeft hij leuke ideeën. Geef het een kans, Bo. Als het zo'n leuke man is, ga je dit jaar misschien wel overstag.'

Bo haalde haar schouders op. 'Jullie weten wat voor hekel ik heb aan Halloween. Hoe weet hij trouwens van mijn winkel en mijn tuin?'

Lotta wapperde met haar handen in de lucht. 'Duh, ik heb jouw winkel natuurlijk genoemd. Beetje recla-

me maken voor mijn vriendin. En geef toe, Bo, je kunt best weleens wat mannelijke aandacht gebruiken na jaren single te zijn, toch?’

Brigitte en Layla keken elkaar geschrokken aan. En terwijl Lotta begon te schaterlachen, wenste Bo dat ze ooit van dit ongemakkelijke gevoel verlost zou zijn.